

Biblia katolicka

Stary Testament

[120-123, 138]

Katolicki Stary Testament jest obszerniejszy o około 20% niż niekatolicki. Dodatki stanowiące ponad 4000 wersetów, pochodzą z grupy 15 pism znanych w starożytności jako *Apokryfy*, co dosłownie oznacza *ukryte* lub *trudne do zrozumienia*.

Apokryfy zawierają cenne informacje historyczne dotyczące okresu 400 lat pomiędzy Starym i Nowym Testamentem. Pierwsi pisarze chrześcijańscy cytują Apokryfy, a niektórzy jak na przykład Augustyn z Hippony, uważali ich fragmenty za natchnione Pismo Święte. Pochodzące z IV wieku rękopisy *Septuaginty* – greckiego tłumaczenia Starego Testamentu, dokonanego w III wieku przed Chrystusem – również zawierają Apokryfy. Nie wiadomo dokładnie, kiedy dołączono Apokryfy do *Septuaginty*.

W 1546 roku Kościół katolicki oficjalnie ogłosił, że Bóg natchnął 12 z 15 pism apokryficznych. W szczególności jest to siedem następujących ksiąg:

- ◆ Księga Tobiasza (Tb)
- ◆ Księga Judyty (Jdt)
- ◆ 1 Księga Machabejska (1 Mch)

Dodatek

- ◆ 2 Księga Machabejska (2 Mch)
- ◆ Księga Mądrości (Mdr)
- ◆ Księga Syracha (Syr)
- ◆ Księga Barucha (Ba)

oraz pięć następujących fragmentów:

- ◆ List Jeremiasza, który stał się 6 rozdziałem Księgi Barucha
- ◆ 107 wersetów rozszerzenia Księgi Estery
- ◆ Modlitwa Azariasza, która stała się fragmentem Księgi Daniela 3,25-90
- ◆ Opowiadanie o Zuzannie, które stało się 13 rozdziałem Księgi Daniela
- ◆ Opowiadanie o Belu i wężu, które stało się 14 rozdziałem Księgi Daniela

Twierdzenie Kościoła katolickiego, że te pisma apokryficzne są natchnione, musi być zdecydowanie odrzucone z następujących powodów:

1. Apokryfy nie określają siebie pismami natchnionymi. Autor 2 Księgi Machabejskiej mówi, że jego księga jest skrótem pism ludzkich (2 Mch 2,23). Kończy on tę księgę stwierdzeniem: „Jeżeli jest ono piękne i zgrabnie ułożone, to tego właśnie ja sam chciałem; jeżeli zaś małą ma wartość i jest przeciętne, to zrobiłem, co było w mej mocy” (2 Mch 15,38). Przeciętność jest dobrym określeniem Apokryfów. Pomimo ich historycznej wartości promują one wątpliwą etykę (Jdt 9-11), zabawne legendy (Księga Tobiasza) i doktrynę, która zaprzecza Pismu Świętemu (Tb 4,10; Tb 12,9).
2. Żydzi palestyńscy nigdy nie zaakceptowali Apokryfów jako części Pisma Świętego. W okresie, w którym Apokryfy zostały napisane (300-30 p.n.e.), nie żył żaden żydowski prorok.
3. Jezus i pisarze Nowego Testamentu nie traktowali Apokryfów jako pism natchnionych. Chociaż Nowy Testament

cytuje praktycznie każdą księgę Starego Testamentu, to nie ma ani jednego cytatu pochodzącego z Apokryfów.

4. Pierwotny Kościół, jako całość, nigdy nie uznał Apokryfów za natchnione. Co więcej, wielu przywódców chrześcijańskich wypowiadało się przeciwko Apokryfom, włączając w to Hieronima, Orygenesę, Atanazego i Cyryla Jerozolimskiego.
5. Nawet Kościół katolicki nie ogłosił dogmatycznie Apokryfów za natchnione aż do czasu Soboru Trydenckiego, który odbył się w XVI wieku. Katolicki kapłan, ojciec H.J. Schroeder, tłumacz dekretów Soboru Trydenckiego, pisze: „Lista lub dekret Soboru Trydenckiego był pierwszą nieomylnie i skutecznie ogłoszoną deklaracją kanonu Pisma Świętego”^[551]. Celem Soboru Trydenckiego było przeciwstawienie się protestanckiej Reformacji. Protestanci odrzucili Apokryfy. Rzym zareagował dogmatycznym ogłoszeniem większości Apokryfów natchnionymi. Apokryfy zawierały również naukę, która mogła pomóc Rzymowi w obronie własnej doktryny przed wzrastającą krytyką protestancką. Na przykład, Marcin Luter gwałtownie przeciwstawiał się uprawianej przez Rzym praktyce sprzedaży odpustów. Natomiast Księga Tobiasza 12,9 wspiera tę praktykę, stwierdzając: „Jałmużna uwalnia od śmierci i oczyszcza z wszelkiego grzechu”. Nawet niektórzy pisarze katoliccy przyznają, że decyzja Soboru Trydenckiego w sprawie akceptacji Apokryfów jako pism natchnionych jest problematyczna^[552].

Nowy Testament

[120, 124-127, 138-139]

Księgi katolickiego Nowego Testamentu są takie same jak w Biblii protestanckiej, a ich tłumaczenia są generalnie wiarygodne. Jednak niektóre wersety przetłumaczone są z zauważalnym katolickim akcentem. Na przykład, katolicki przekład *New American Bible (NAB)* tłumaczy ostrzeżenie Jezusa skierowane do Żydów w sposób następujący: „Lecz powiadam wam, jeśli się

Dodatek

nie poprawicie, wszyscy tak samo skończycie” (Łk 13,5 *NAB*). Użyte tutaj greckie słowo *metanoeo*, oznaczające *zmienić pogląd* lub *upamiętać się*, jest przetłumaczone *poprawić się*, a to oznacza *zmienić się w nową i ulepszoną formę*. Co gorzej, tytuł rozdziału Ewangelii według Łukasza 13, dodany przez edytorów katolickiego przekładu *New American Bible (NAB)*, brzmi: *Wezwania Opatrzności do sakramentu pokuty*.